

UDENRIGSMINISTERIET

Den 16. november 2010

Spørgsmål fra Udenrigsudvalget til udviklingsministeren af 8. oktober 2010. URU alm. del - spørgsmål 13

Spørgsmål 13:

Hvordan agter ministeren at sikre, at de befolkningsgrupper, der er særligt sårbare overfor hiv/aids, får del i de hiv-services, som Danmark er med til at finansiere via såvel bilateral som multilateral støtte til hiv/aids-indsatser?

Svar:

Danmarks bilaterale støtte gives i stigende grad i overensstemmelse med Pariserklæringen, hvori giverlandene forpligter sig til at tilpasse udviklingssamarbejdet til modtagerlandenes udviklingsplaner. Dette betyder, at den overvejende del af støtten går til gennemførelse af landenes egne sundhedsstrategier. Disse omfatter mange forskellige aktiviteter såsom oplysningskampagner, støtte til civilsamfundet, uddeling eller subventionering af kondomer, frivillig testning og rådgivning, drift af oplysningscentre for unge, opsøgende arbejde blandt sexarbejdere og stiknarkomaner m.m.; og det indgår i policy-dialogen med partnerlandene, at udsatte grupper ikke må diskrimineres. Derudover gives der direkte Danida-støtte til organisationer, der drives af eller støtter de nævnte grupper. Arbejdet foregår ofte under vanskelige vilkår, idet de nævnte gruppers aktiviteter ofte er ulovlige og derfor må foregå i det skjulte. Grupperne ønsker ofte selv, at der ikke er megen offentlig opmærksomhed om samarbejdet. Problemerne tages op ved konsultationer med myndigheder og andre samarbejdspartnere i forbindelse med de bilaterale gennemgange af hiv/aids-komponenter i Danida-støttede sundhedssektorprogrammer og hiv/aids-projekter.

Den multilaterale hiv/aids-bistand gives til organisationer som eksempelvis FN's fælles HIV/AIDS-program (UNAIDS), The Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis and Malaria (GFATM), FN' befolkningsfond (UNFPA) og International Planned Parenthood Federation (IPPF) som generelle bidrag til organisationerne. Nogle af disse organisationer arbejder primært inden for hiv/aids, andre primært inden for Seksuel og Reproductiv Sundhed og Rettigheder. Monitoreringen af disse organisationers indsatser over for de befolkningsgrupper, der er særligt sårbare over for hiv/aids, beror primært på disse organisationers egne rapporteringer. Disse rapporteringer suppleres med dialogmøder mellem organisationerne og Udenrigsministeriet.